

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

Gorizia, Riva Piazzutta, 18 - tel. 3177

PODUREDNIŠTVO:

Frieste, Vicolo d. Rose, 7 - tel. 37603

Polletna naročnina L. 1.250

Letna naročnina L. 2.500

Letna inozemstvo L. 3.500

Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XVIII. - Štev. 49 (927)

Gorica - četrtek, 8. dec. 1966 - Trst

Posamezna številka L 50

Brezmadežna - zgled laičnih apostolov

Pretekli teden so v Rimu zborovali voditelji in predniki ter prednice italijanskih Marijinih druž, ki jih vodijo jezuitje. Med kongresom je v soboto, 26. novembra sprejel zastopnike, nad 500 po številu, v avdienci sv. oče Pavel VI. Ob sprejemu je navzoče takole nagovoril:

»Vaša prisotnost nam je vir velikega veselja in smo vam za to hvaležni. Pozdravljamo vas z veliko dobrohotnostjo in v vas gledamo tukaj navzoče, združene z isto vero in ljubezni, vse člane Marijinih druž v Italiji. Ko mislimo na tolikšno četo moških in žensk, ki jih družijo ideal otroške in vdane, delavne in prisrčne pobožnosti do Marije, nam je srce polno tolažbe. Dokler bodo živele duše, ki znajo iskati navdiha za svoje duhovno življenje in za svoj apostolat, za svoje poklicno delo in za svoje udejstvovanje v svetu pri zgledu Marije Device, ki je mati božja in mati Cerkev, do takrat se ne bo posušil studenec velikodušnosti in požrtvovalnosti, svetosti in milosti, ki mora spreminiti svet s tem, da mu da globokega notranjega duha.

To je ravno tisto, kar je zadnji vatikanski cerkveni zbor nakazal katoliškim laikom celega sveta v našem času in v prihodnjih časih. Koncil je namreč ob sklepu poglavja o apostolatu in svojstveni duhovnosti laikov postavil za zgled, ki naj ga posnemajo, ravno Marijo. Tako izjavlja koncil: »Najbolj popoln zgled duhovnega in apostolskega življenja je preblazena Devica Marija, kraljica apostolov. Ta je namreč, dokler je živela na zemlji, tako kot vsi drugi, polna družinskih skrbi in truda, bila vedno najtesneje združena s svojim Sinom in na edinstven način sodelovala pri Odrešenikovem delu. Zdaj pa, ko je vzeta v nebesa, se v svoji materinski ljubezni zavzema za brate svojega Sina, ki še potujejo in so v nevarnostih in stiskah, dokler ne bodo prišli v blaženo domovino. Njo naj vsi kar najbolj vdano častijo ter svoje življenje in svoj apostolat priporočajo njeni materinski skrbi.« (Odklog o apostolatu laikov 4).

Na vašem kongresu vi te dni proučujete obliko in naloge tako zaslužnih in preizkušenih marijanskih kongregacij, da bi jih vskladili z naukom koncila o laikih in njihovem apostolatu. Toda to, kar se drugim tako vneto priporoča, vi že imate in se po njem ravirate. Pobožnost do Marije, srčika in namen Marijinih kongregacij, vas bo učila, vase navajati na njegova božjega Sina in gojiti notranje življenje, ki je prvi in nenadomestljiv pogoj apostolata; dajala vam bo tudi pobude, da boste velikodušni, ponižni, vneti so-

delavci našega Gospoda Jezusa Kristusa pri zveličanju duš. Kaj drugega je apostolat, če ni to? Živeti in se brez prestanka razdajati zaradi Gospoda. To je bil v najvišji in polpolni meri apostolat Marije Device, brez oddiha celo v nebesih, kjer ona neprestano molli, da bi se sadovi odrešenja raztegnili na vso Cerkev in na vse človeštvo. In to naj bo apostolat, ki ga bodo radi vršili njeni otroci, ki se trudijo, da bi posnemali čudoviti zgled svoje nebeske Matere in zato hodijo k njej v šolo ter v molitvi dobivajo moči, da ne omagajo.

To naj bo vaš apostolat, dragi sinovi in hčere, in k temu naj vas spodbuja in v tem naj vas utrjuje tudi poseben papežev blagoslov, da "bo Kristus v vsem in v vseh".«

Ob nekem kongresu v Pragi

V zadnjih mesecih je šel glas, da se češkoslovaška vlada pogaja s Sv. Sedežem, da bi se uredile cerkvene zadeve v državi. Novica se je zdela verjetna, ker je Vatikan podpisal že dva taka dogovora, z Madžarsko najprej in potem z Jugoslavijo. Te dni pa se je v Pragi zgodilo nekaj, kar bo vsak tak dogovor onemogočilo ali pa vsaj zaviralo za dolgo časa.

V Pragi so pred kakimi dvema tedni sklicali enega izmed številnih kongresov za mir, kot to delajo komunisti že 20 in več let. Na kongres so povabili veliko število duhovnikov in članov raznih komunističnih mirovniških organizacij. Med prisotnimi duhovniki sta bila dva tudi iz Italije. Kongresu je predsedoval minister Plojhar, nekdanji duhovnik in sedaj izobčen iz Cerkev.

Komunistično časopisje je dalo kongresu veliko pozornost in je objavilo izjave ministra Plojharja, ki je pozval Vatikan, naj prizna komunizem na Češkoslovaškem kot bistveni del narodnega življenja in naj imenuje nove škofo iz vrst duhovnikov članov gibanja za mir. Ob teh izjavah je *L'Osservatore Romano* dne 2. decembra objavil pojasnilo, v katerem pravi: »Trditve, na katere mislimo, ni mogoče, da bi zbujele ne samo začudenja, ampak tudi zaskrbljenosti. Kajti na eni strani razodevajo malo čuta za resnost in odgovornost, na drugi strani pa pričajo o vidni lahkomišljenosti v postavljanju in reševanju problemov največje važnosti za življenje Cerkve na način, ki se ne more skladati z neodsvojljivimi pravicami Sv. Sedeža. Slična zborovanja gotovo ne pomagajo pripravljati in ohranjati ozračje medse-

Evropa v pariških razgovorih

PRESEDNIK SOVJETSKE VLADE KOSIGIN V FRANCIJI

Sovjetska diplomacija je zadnje čase zelo aktivna. Politični in partijski voditelji Sovjetske zveze so stalno na potovanjih in si močno prizadevajo, pokazati na stalno prisotnost sovjetske diplomacije na vseh področjih svetovne politike. V zadnjih časih si zlasti prizadevajo vzbuditi čim večjo pozornost v evropski politiki, in to tako v socialističnem taboru kot tudi v nevtralnih ali zahodnih državah. Glavni partijski tajnik Leonid Brežnev obiskuje razne komunistične kongrese vzhodnoev-

ropskih držav z namenom, da bi pridobil svoje satelitske stranke za skupno akcijo proti kitajskemu vplivu. Predsednik sovjetske zveze Nikolaj Podgorni je bil prejšnje tedne na obisku v Avstriji, kjer je delal na to, da bi se sosedna republika ne vezala preveč na Zahod. Po novem letu pa bo Podgorni prišel tudi v Rim, da vrne obisk Gronchija v ZSSR. Sedaj je na vrsti tretji veljak kolegialnega vodstva Sovjetske zveze, ministrski predsednik Aleksej Kosigin, hladno umerjeni naslednik vročega Hruščeva. Mudi se na uradnem obisku v Parizu, kjer vrača obisk francoskemu predsedniku, ki je bil pred časom v Moskvi. Z njim je tudi zunanji minister Gromiko ter več drugih vladnih predstavnikov. V Franciji se bo Kosigin ustavil dvajset dni ter si bo poleg Pariza ogledal tudi razne industrijske centre in obrate.

Kosigin je prispel v Pariz 3. decembra in general De Gaulle ga je zelo slovesno sprejel po protokolu državnega poglavarja. Sam ga je pričakal na letališču Orly, nakar je Kosigin položil venec na grob neznanega vojaka pod Slavolokom zmage. S spremstvom pa je nastanjen na Quai d'Orsay. Razgovori potekajo deloma v Elizejski palači, deloma pa na predsedstvu vlade v Hotel Matignon. Bolj zaupni razgovori pa se bodo vršili v gradu Rambouillet (kjer je nekoč De Gaulle sklepal »Sveto zvezo« z Adenauerjem...). Ne manjka niti sprejemov, odlikovanj, i. pd. Na sprejemu diplomatskega zbora, na katerem je bil tudi apostolski nuncij, manjkal pa je albanski veleposlanik — je Kosigin srečal kitajskega poslanika, kateremu pa je le hladno stisnil roko. Pariška univerza Sorbona je sovjetskemu vladnemu predsedniku podelila zlato medaljo.

SKUPNA GLEDANJA FRANCIJE IN ZSSR

Državni in vladni obiski predpostavljajo tudi mnogo uradnih svečanosti, na katerem gostitelji in gostje ne štedijo z govori o sve-

točni politiki. Tako tudi ob sedanjem Kosiginovem obisku. Predsednik sovjetske vlade je v raznih govorih jasno, odkrito priznal mnoga skupna gledišča pariške in moskovske vlade v raznih mednarodnih vprašanjih, kot n. pr. tudi glede Vietnoma. Sovjetski veljak ni pozabil udariti na prijetno struno o francoski »grandeur«, tako pri srcu staremu generalu. Poudaril je namreč, da igra Francija v mednarodni in evropski politiki važno vlogo, ki je vredna veličine njenega ljudstva.

Po Kosiginovem mnenju je namreč močna in neodvisna Francija najpomembnejši činitelj mednarodne, zlasti evropske varnosti. Sovjetski prvak tudi ni štedil s pohvalo francoskemu narodu, ki je mnogokrat že pokazal modrost in odločnost v obrambi svojih interesov.

Kosigin tudi ni mogel mimo nemškega vprašanja, zlasti še po spremembi na krmilu bonnske politike. S tem v zvezi je poudaril, da je danes dejstvo obstoj dveh Nemčij in s tem posredno priznal, da se Sovjeti ne mislijo kaj posebno potegovati za zedinjenje Nemčije. Zahteval je tudi, naj Nemci ne dobijo jedrskega orožja ter izrazil bojazen zaradi nacističnega uspeha v Zahodni Nemčiji.

Tudi francoski predsednik De Gaulle je v svoji zdravici Kosiginu omenil važnost francosko-ruskega sodelovanja. Podčrtal je še posebej vlogo Evrope v današnjem svetu. Prav v tem poudarku evropskemu sodelovanju sovjetskim gostom lahko zopet zazremo De Gaullovo težnjo po samostojni Evropi od Atlantika do Urala, Evrope, ki bi bila odprta tudi vzhodnim državam. Zanimivo je tudi dejstvo, da Sovjeti sami zadnje čase precej poudarjajo evropsko sodelovanje ter predlagajo razne konference o evropski varnosti. Bodoči razvoj dogodkov bo pokazal, kam bo vodila »evropska politika« sui generis, ki jo z marsikaterimi stičnimi točkami zagovarjata tako Pariz kot Moskva.

A. B.

U Tant še nadalje ostane na svojem mestu

Dosedanji generalni tajnik Organizacije združenih narodov U Tant, ki mu je letos potekla doba službovanja, ni hotel več sprejeti nadaljnje kandidature za to mesto. Ta njegova odločitev je resno skrbela vse članice OZN brez izjeme, kajti podoba je, da danes res ni druge osebe na svetu, ki bi mogla nadomestiti U Tanta na mestu generalnega tajnika OZN. Zato so si že več mesecev resno prizadevali prav vsi, da bi U Tant preklical svojo odločitev. Sprva se je toliko vdal, da je sklenil ostati do konca tega zasedanja ZN, ki se konča pred prazniki. Sedaj pa so znova vsi pritisnili nanj, zato je končno pristal, da sprejme službo generalnega tajnika še za pet let. Kako je U Tant pri vseh priljubljen, priča njegova izvolitev: dobil je 120 glasov in samo eden je bil proti. Najbrž je bil to glas Albanije. Takšne soglasnosti v ZN najbrž ni bilo še.

Rodezija pred Varnostnim svetom

V tem tednu je prišlo do odločilnega preokreta v odnosih med Anglijo in Rodezijo. Angleški ministrski predsednik Wil-

son je v soboto in nedeljo imel najprej tajne razgovore z rodezijskim voditeljem Janom Smithom. Razgovori so se vršili na križarki »Tiger« v Sredozemskem morju. Na teh razgovorih je Wilson postavil Smitha pred odločitev: ali spremeni dosedanje rasistično politiko v svoji državi in postopoma uvede enakopravnost med vsemi državljanji ali pa bo Anglija zahtevala od ZN, da napovejo obvezne gospodarske sankcije proti Rodeziji.

Ko se je Smith vrnil domov, je sklical sejo vlade. Ta je dolgo zasedala in končno sklenila, da ne sprejme pogojev londonske vlade. Tedaj je Wilson sklical parlament na izredno zasedanje in javil, da bo Varnostnemu svetu ZN predlagal, naj napove obvezne gospodarske sankcije proti Rodeziji. V ta namen je odpotoval v New York zunanji minister Brown, da bi s svojo prisotnostjo dal še večji poudarek angleški zahtevi. Varnostni svet je o zadevi razpravljaval v torek zvečer. Nekatere afriške države zahtevajo, da je treba proti Rodeziji nastopiti ne samo z gospodarskimi ukrepi, temveč tudi s silo. Če zmagajo njih zahteva, bomo imeli novo vojno žarišče v Afriki.

MOLITEV MLADINE

Brezmadežna, sprejmi, poslušaj pozdrav mladine Kristusove! Z občudovanjem zremo k Tebi. Tvoja brezmadežna čistost žari pred nami kot nebo v plamenih. Milo Te prosimo: Marija, pomagaj nam, da bomo čisti, pomagaj nam, da se bomo borili, pomagaj nam, da bomo zmagali!

Saj veš, o Mati, mlada leta so leta cvetja, zorenja. Pomlad življenja nam teče. Toliko vemo: najhujši sovražnik naše srečne mladosti je nečisti duh, čigar glava se zviha pod Tvojo petó. Zato se naše čete zbirajo okrog Tebe, okrog Tvoje podobe, proseč te: Marija, pomagaj nam, da bomo čisti, pomagaj nam, da se bomo borili, pomagaj nam, da bomo zmagali!

Vsak izmed nas želi biti močan. Moč ljubimo, ki krepko v daljavo prodira k cilju, moč, ki zapreke podira, moč, ki v skoku premaga ovire. Nečistost pa je slabost: korenjake spreminja v mevže, svobodnjake v sužnje. Poslušaj našo prošnjo, Brezmadežna: Pomagaj nam, da bomo čisti, pomagaj nam, da se bomo borili, pomagaj nam, da bomo zmagali!

Po lepoti hrepenimo. Nečisti pa lepote ne pozna. Kakor počasi delujoč strup zamori duh nečistosti vso lepoto telesa in duše. Zato Te prosimo: Pomagaj nam, Marija, da bomo čisti, pomagaj nam, da se bomo borili, pomagaj nam, da bomo zmagali!

Náš cilj je ta: cel človek v veri, v izobrazbi, v dejanju. Zoprno nam je polovičarstvo, ki ga povsod srečujemo. Celi možje hočemo postati, celi borci za Kristusa. Le čisto oko pa vidi tako celotnost. Nečistemu očesu se skali pogled za to celotnost. Zato z vso mlado silo vpijemo k Tebi: Marija, pomagaj nam, da bomo čisti, pomagaj nam, da se bomo borili, pomagaj nam, da bomo zmagali!

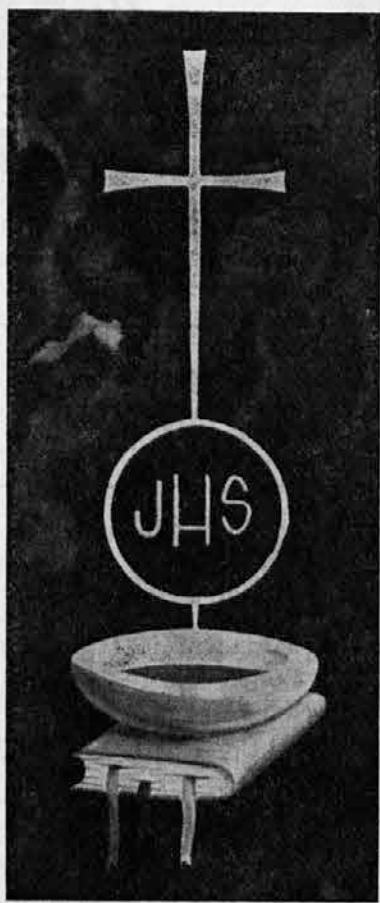
Dejanje ljubimo. Vihar, boj se nam napoveduje. Odločitev se vrši, kdo bo dober, kdo hudoben. Konec je spanja; k dejanju kliče svetovna ura. Mi ne maramo govoričenja; dejanja hočemo. Možje hočemo postati, ki skale lomijo. Naše geslo je: Naj živi delo, dejanje! Zato ljubimo čistost, zato pozdravljamo Tebe, Brezmadežna: Napravi nas močne za Kristusa, Sinu Tvojega!

Pot, resnica in življenje

Zanimiva knjižica! Ena izmed tistih v znani zbirki KNJIŽIC, ki jih človek rad vzame v roke tudi potem, ko je že vse prebral. Posamezna poglavja v knjižici »Pot - Resnica - Življenje« so pravi duhovni recepti za navadne in izredne težave, ki jih srečujemo v življenju. Mislim, da je težko najti še slučaj duhovnega »prehlada«, za katerega ne bi bilo v tej knjižici primernega zdravila, prijaznega pojasnila in potrebne tolažbe.

Knjižico je spisal jezuit p. Rosche, znani nabožni pisatelj v Avstriji. Prvotni naslov knjižice se glasi »V božjih rokah«; ker se v vsebini kar naprej ponavlja osnovna misel Jezus — pot, resnica, življenje, zato ima v našem prevodu knjižica ta naslov. Celotno vsebino ponazarja tudi slika na platnicah: križ — pot, evangelij — resnica, zakramenti — življenje. Na zadnji strani beremo Župančičeve verzice, ki lepo povzamejo vsebino: Vse je temno, duh nam seva, k Bogu pota razodeva.

In sedaj: vzemi, beril! Človek potrebuje zdravo, domačo hrano. Nikar se še mi ne porazgubimo v omlednem branju tujih tednikov! Kdor le more, naj tudi to knjižico pošlje znancem, prijateljem, zlasti če živijo daleč v tujini. Cena knjižice je 150 lir. Dobite jo v župniščih in knjigarnah. Koristno knjižico lepo priporočamo. m. b.

Cecilijanka 1966 v Katoliškem domu

Zdaj ko je nastop pevskega zborov v goriškem Katoliškem domu, ki ga je pripravila in organizirala Zveza slovenske katoliške prosvete v Gorici, že za nami in se je neposredno živo zanimanje zanj že poglelo, ga lahko prilično trezno ocenimo. Predvsem povejmo, da spada v vrsto vsakoletnih nastopov, s katerimi Zveza skrbi za duhovno in kulturno rast našega na Goriškem živčnega človeka in ureja zdravno delovanje.

Umetniška raven pevskega zborov, ki so nastopili na letošnjem Cecilijanki v Gorici je bila v celoti višja kot na lanskem enakih prireditvi, večja uglašenost, intonacijska preciznost, glasovna uravnovešenost in bolj naravno in živo podajanje skladb. Pa tudi zunanji pojav, prihod na oder ter odhod z njega in vedenje pevcev med samim predvajanjem skladb, je bil primeren, če se smem dotakniti tudi zunanje estetike, saj je taka prireditev, čeprav v manjšem obsegu, tudi predstava. Če pomislimo, da so pevci, ki so se nam predstavili na letošnji Cecilijanki, iz samega mesta ter iz bolj ali manj oddaljenih goriških vasi, smemo upravičeno sklepati, da se naši Gorici tudi v tem obdobju, ki je po imenju mnogih neobčutiljivo in glubo za duhovne vrednote, zanje zanimajo in jih iščejo. To dejstvo je še posebej razveseljivo, ker je pevka umetnost, predvsem zborovska, neka slovenska karakturna značilnost, tako da gojiti to lepo umetnost ne pomeni samo skrbeti za razcvet kulture na sploh in slovenske še posebej, temveč tudi za spopolnitev naše osebnosti ter združitve in spajanje ljudi, različnih po prepričanju in zanimanju. Tak blagodejen učinek zborovskega petja so ugotovili nekateri državniški nekaterih novih državnih tvorb in zato zborovsko petje načrtno propagirajo. A tudi čut hvalečnosti nam veleva, da moramo čuvati in ohraniti narodno zakladnico cerkvenih in posvetnih ljudskih in umetnih pesmi, ki se izročajo iz roda v rod ter povezujejo prejšnje rodove s sedanji in bodočimi.

Navedel bom nekaj pripomb o hibah, ki jih izvajalci sami morda niti ne opazijo, z željo in voščilom, da bi jih zbori v svojem nadaljnjem vzponu popravili.

Nekateri pevci se premalo poglobijo in živijo v pesem in jo s tem oropajo notranjega žara in življenja, ki je njeno bistvo. Pesem je nekaj živega, ki nas mora prevzeti umsko in srčno; samo tako lahko doseže svoj namen, samo tako jo bomo v neokrnjeni obliki posredovali drugim. Spomnimo se le na izvor ljudske pesmi, ki je obenem izvor vse vokalne glasbe: vzkliki, motivji in stavki se vežejo na telesne gibe in kretanje in so v njih pogojeni. Alj pa se spomnimo na starogrške verske obredne speve, kjer so družili petje s plesom, če ni bila udeležena tudi godba. Tako je ravnal antični Grk, ki mu je duhovna in telesna popolnost bila najvišji življenjski namen. Zato bi koristilo, da bi pevovodje razložili pred vajo besedilo pesmi, nje pomen, metrične značilnosti in skladbo samo, njeno razčlenitev v metrične enote, poudarke, njeno brzino itd. Če takih tehničnih pripomočkov niso dovolj jasni, se je treba nasloniti na besedilo in v njem iskati dopolnilo glasbenega izraza. Otožna jesenska balada ali žalostinka na primer

ne more biti enako hitro in močno zapeta kot bojna pesem. Šele ko pevec poznao vsebino in obliko nove pesmi, naj pevovodja začne z vajami.

Važen pripomoček pri izvajanju vokalne glasbe je pravilno dihanje. Preračunano in zavestno razpolaganje z dihom da pesmi svežino in čvrstost. Tudi čista intonacija odvisi v veliki meri od pravilnega dihanja. In če se bo kdo poglobil v to področje, bo spoznal, da je koristno tudi zdravju. Že stari indijski, grški in rimski zdravniki so z zadrževanjem sape (cohibitio spiritus) zdravili različne bolezni, in v novejši dobi pa tudi dandanes zdravijo ponekod na Švedskem, v Ameriki in v Angliji tuberkulozna obolenja z dihalnimi vajami.

Pevovodje naj pazijo, da je zbor enovit, da so glasovi zlití, da nekateri glasovi ne proglašajo ostale, da kak glas, čeprav lep, ne izstopa. Samo zlit, glasovno uravnovešen zbor umetniško učinkuje na poslušavce.

Za uspešen nastop je važen tudi izbor pesmi, ki naj bo predvsem v skladu z zborovo zmogljivostjo in z okusom poslušavstva. Za vajo lahko izberemo kako težjo skladbo, da precizkusimo lastne moči, za javni nastop pa moramo skladbe modro in preudarno izbirati, da jih bomo uspešno izvajali. (Tako se je zgodilo, da se je lanski nagradjenec štimavski pevski zbor, ki bi bil tudi letos resen kandidat za prvo mesto, vsaj če sodimo po drugi pesmi Drežniški, ki jo je zbor izredno skrbno zapel, ujel v prvi Devetakovi Zdravljici, ki je bila dinamično prezahtevna in se je zato ob njej razbila tako potrebna glasovna enotnost). Mislim, da si niti pametna komisija in tudi poslušavci ne želijo od pevcev težkih skladb, temveč lepo zapetih. Tudi ni težka pesem drugače za lepo pesem: prave dragotine so tudi med najbolj preprostimi ljudskimi pesmimi.

Za zaključek še misel, ki se mi je porodila med pisanjem teh vrst: Da bo interpretacija pevovodij bolj enotna in čim bližja izvorniku, bi zelo koristil kratek vsakoletni tečaj za pevovodje, kakor se vršijo tečajji tudi za druge poklice, pa čeprav jih drugače imenujejo, kjer bi mogli skupaj ponoviti in poglobiti tisti del glasbene teorije, ki jo zborovodje stalno uporabljajo pri pevskehi vajah in pri nastopih.

Za zaključek povejmo še, da je žirija ocenila kot najboljši zbor na letošnji Cecilijanki zbor »Lojze Bračuh« iz Gorice, ki ga vodi Stanko Jeričič.

Izredna mati

Se do nedavnega so razni časopisi mnogo pisali o Jožefu Jusiču iz Klenja v špeterski občini, ki je dočkal 105 let starosti, sedaj je prišla na vrsto pa druga pravilnica: Karla Makorič iz Praprotnega, ki je stara komaj 44 let in je rodila 15 otrok. Prav te dni je namreč žena povila dvojčke, deklico in dečka, prej pa je rodila v 22 letih zakona še 13 zdravih otrok. Njen mož Rino Mangagnato je star 46 let. Žena, kakor tudi otroka, ki tehtata vsak po 3,150 kg, so zdravi.

Tisoč petdeset let smrti sv. Klimenta Ohridskega

Enkrat samkrat je bila Makedonija svobodna in samostojna država. Takrat, ko jo je dvignil car Samuel. Na vzpetini nad ohridskim jezerom je stal njegov dvor. Današnje razvaline tiho govorijo o njegovih slavi, o njegovih načrtih in o tragičnem propadu svobodne Makedonije.

Bližu Samuelovega dvorca je druga razvalina: Klimentova šola. Skoraj neverjetno se sliši, a zgodovinski podatki so zanesljivi: v tem semenišču je bilo v kratki dobi sedmih let od 886 do 893 vzgojenih 3500 učencev, od katerih so premožgi postali misijonarji slovanskega sveta.

Ostal pa je stari Ohrid, biser Balkana, mesto ki se zrcali v kristalnočistem jezeru, mesto samostanov, kapel, cerkva in cerkvic, ki so prepolne dragocenih fresk, resnično muzej srednjeveške balkanske cerkevne umetnosti, ki jo prihajajo občudovat številni umetniški zgodovinarji iz vsega sveta. Zlasti sta zaradi svoje lege slikovita samostana Sv. Naum in Sv. Ivan, oba utrjena na jezerski pečini.

Sredi mesta pa stoji cerkev sv. Klimenta Ohridskega. Iz 13. stoletja je. Med freskami je ena, ki priča, da je bila še tri sto let po Metodovi smrti katoliška tradicija živa. Sveti Peter nosi na svojih ramah Cerkev; in dodan je citat iz sv. pisma: »Tj si Peter skala in na to skalo bom sezidal svojo Cerkev.«

Kratko bi mogli reči: krščanski obraz sta Ohridu dala sv. Kliment in sv. Naum, zvesta učenca sv. Cirila in Metoda. Ko sta sveta brata prišla na Moravsko, sta bila z njima že tudi Kliment in Naum. S svetina bratoma sta šla v Rim in bila tam posvečena v duhovnika. S škofom Metodom sta se vrnila na Moravsko. Tam je sovražno razpoloženje nemških škofov začelo kot slana uničevati mlado setev. Ob odločnem Metodu sta vzdržala kot ostali učenci. A ko je omahnil on, je postal boj brezupen. Treba se je bilo umakniti. Odsli so na jug.

Ustavili so se v Beogradu, ki je bil tedaj v bolgarskih rokah. Knez Boris jih je poslal v Makedonijo. Ohrid je nenadno postal središče, kamor se je preselila dejavnost sv. Cirila in Metoda.

Z mladostjo in odločnostjo Metodovo je sv. Kliment organiziral šolstvo in iz tega žarišča razpošiljal misijonarje. Na samoto uglašeni Naum je njegovo delo podpiral z molitvijo. Več: krepil je zdravo krščansko duhovnost z organiziranjem samostanov, ki so bili vsa stoletja in so še danes v vsem slovanskem svetu krščanske trdnjave.

Kliment je bil imenovan za prvega slovanskega nadškofa na Balkanu. Gradil je cerkve, utrjeval krščansko življenje, šolal misijonarje. Izmučen od trdega dela je 27. junija 916 umrl v ohridskem samostanu.

Kar je sledilo, dokazuje, da se je močni cirilometodski duh v makedonskem narodu ohranjal vse do danes. Po Samuelovi smrti niso Makedonci nikoli več imeli svobodne samostojne države. Zato tudi v makedonskem pravoslavlju, v katerega so zašli pod grško nadvlado, ni prišlo do tega, kar se je zgodilo v vseh drugih slovanskih pravoslavnih Cerkvah, kjer sta se država in Cerkev povezali in je Cerkev navadno bila odvisna od države. Zato so morda od vseh slovanskih narodov najbolj pripravljeni na zedinjenje. Nikdar niso imeli težav s papeževim prihatom in jih še danes nimajo.

Bolj kot razpad politične samostojnosti je Makedonce prizadelo pogrčevanje, ki je seglo v liturgijo samo. Seveda je s pogrčevanjem pronicati tudi strup sovražstva do katoliške Cerkve. Vendar razvoj zadnjih sto let kaže, da se z osvobajanjem izpod tujih, zlasti grških vplivov v ta narod vrača cirilometodski duh in prastara pripravljenost: živeti v edinosti z Rimom.

POT V RIM

Pred sto leti, ko je Mlada Turčija tudi Bolgarom in Makedoncem dala več svobode, so se dvignili zlasti bolgarski izobraženci. Boletu jih je pogrčevanje naroda in začeli so iz Carigrada samega, kjer so pri Turkih imeli zastambo, iskati stik z Rimom. Svetniški papež Pij IX. jih je sprejel z vsem srcem. A delo ni dozorelo, ker ni bila zrela pripravljenost na katoliški strani.

Med preprostimi ljudstvom pa je unija iz makedonskega mesta Kukuša zajela vse ozemlje med Solunom in jezerom Dojrnom. Dobilí so že svojega škofa Sokolskega, ki je bil imenovan za bolgarske in makedonske uniate, a je nenadno izgubil. Imenovat in posvetil ga je sam Pij IX. Pa so ga Rusi ugrabili in umrl je v kijevski lavri. Mladi navdušeni škof Mla-

denov, Makedonce, silen govornik, je kot vihra razplamtel unijo od vasi do vasi prav do Bitole. A zaradi človeške užaljenosti je omahnil in započeto delo se je klavmo začelo razblinjati.

Prišla je prva svetovna vojna in prinesla svoje gorje. Nastale so nove meje: del makedonske unije je ostal v Grčiji, del v Bolgariji, del pa v novi Jugoslaviji. Na grški strani se je ponovila strahota Samuelove tragedije. Zednjeni katoličani so izginili, alj pa so jih pobili ali so zbežali. V Kukušu so celo preorali zemljo, kjer je stala cerkev uniatov, da bi za njimi izgubila vsaka sled. V tej zgodovinski luči morda boljše razumemo odpor grške pravoslavne Cerkve do katoličanov, ki se je pokazal v zadnjih desetih letih že nekajkrat.

Strah pred grškim nasiljem je prisilil katoličane vzhodnega obreda k begu. Deloma so se naselili v Bolgariji, kjer je skupina ostala najmočnejša, ker so se Makedonci, jezikovno tako zelo sorodni Bolgarom, hitro znašli. Nekaj pa se jih je utaborilo v matični Makedoniji na jugoslovanski strani. Prišli so brez vsega in začeli so graditi življenje na novo. Toda pod velesrbsko miselnostjo so vsa leta predvojne Jugoslavije trpeli velike preizkušnje. Kako žalostno, da še danes stari ljudje vedo povedati, da so bili najbolj svobodni pod Turki.

Makedonija, čeprav ne vsa, je politično dobila večjo svobodo in samostojnost prav pod komunisti. Imajo svoje šole, smejo rabiti svoj jezik. Dosegli so celo v cerkvenem življenju samostojnost. Makedonska pravoslavna Cerkev je dobila »avtokefalnost« v nekakj personalni uniji beograjskega patriarha; morda je bolj političnega kot cerkvenega značaja a obstoji. A vzgoja mladine je v državnih rokah in raste nov rod; sicer trdna vernost makedonskega naroda ob tem občutno trpi. Težko je prerokovati bodočnost.

A eno lahko rečemo. V jedru je makedonski narod ostal sebi zvest. Če ga niso uničile vihre preteklih stoletij, ga ne bo ugonobila sodobna stiska. Kljub temu, da latinski katoličani delajo napake, kljub temu, da ostanki zedinjenih Makedoncev niso vzor, kljub temu, da jih je zajel val brezbožne vzgoje, kljub temu makedonski narod še zori in je na poti k zedinjenju.

Po značaju blag, dobrosrčen, čeprav že z misteriozno orientalsko čudjo, je morda makedonski narod najbližji dialogu. Prišel bo čas, ko bodo spet pripravljene sprejeti tudi katoliškega duhovnika, samo da bo spoštoval dvoje, kar je zraslo z njihovo omiko: slovanski jezik in vzhodno bogoslužje.

Če kdo, morata biti priprošnjaka za makedonsko zedinjenje sv. Kliment in sv. Naum, ki ju častimo katoličani in pravoslavni. Ko bo čas zrel, da bodo prišli misijonarji, »apostoli pravadne panonske in ohridske šole«, med makedonski narod, jih bodo Makedonci sprejeli prav tako odprti rok kot nekdanj, samo da te roke ne bodo zvezane. Ali bo naš katoličane našel pripravljene?

Franc Sodja CM

Videmski nadškof je zbolel

Preteklo soboto, 3. decembra je videmski nadškof msgr. Zaffonato kot običajno vstal ob 5. uri zjutraj in se odpravil v kapelo, da zmolji brevir. Tam mu je nenadoma postalo slabo, da so ga prenesli v sobo in poklical zdravnika. Ta je svetloval, naj bolnika prepeljejo v bolnico. Tam so msgr. Zaffonato pregledali in ugotovili, da mu je oslabeło srce. Ukazali so mu poleg primernih zdravil tudi polno počitek.

Tisti dan bi moral nadškof na pastirsko vizitacijo v Canevo pri Tolmezzu. Namesto njega je vizitacijo opravil pomožni škof Pizzoni. Msgr. Zaffonato je bil vedno zelo zdrav; zdravniku je izjavil, da ni bil bolan že od leta 1924. Vidj se, da je preveč delal in da ni več mlad kot je bil. V videmski nadškofiji so zaukazali posebne molitve za bolnega škofa.

Iz Beneške Slovenije

Župnik iz Ravence premeščen

Župnik Antonio Pagnutti je bil po 15 letih službovanja v Ravenci premeščen v furlansko vas Manzano. Ta vest je prišla nepričakovano in zato je toliko bolj prizadela vernike, kajti g. Pagnutti je bil zelo priljubljen po vsej Rezijski dolini, kjer je storil dosti dobrega za ljudstvo.

Odmevi poplav in nove poplave

Mesec november se je začel in končal v znamenju poplav. A tudi december ne kaže nič boljšega. Nепrestano deževje spet ogroža že poplavljeni kraje tako v Firencah, Grossetu, vzdolž Tagliamenta in Piave, v Polesinu in Benetkah. Tu se je spet pojavila zelo visoka plima in ljudje hodijo čez trg sv. Marka po zaslinih mostovih.

Latisana je še vedno upustošena, zato je medstrankarski odbor za poplavlence v Vidmu izdal dne 30. novembra sledečo izjavo: »Petindvajset dni po poplavi je Latisana še vedno v stanju pripravljenosti, brez vsakega jamstva za prihodnost in brez vsake perspektive za ponovni dvig.« Vojaštvo je v Latisani prekinilo s čiščenjem in novo deževje je znova zamašilo odtočne kanale. Mnogo hiš je še poplavljenih. Tudi županji iz Karnije so opozorili oblastj na nujnost ureditve 17 vodnih tokov, ki ogrožajo prebivalstvo in bodo zlasti nevarni spomladi, ko se bo začel taliti sneg.

Na Viminalu so iz vsedržavne nabiralne akcije privratar razdelili sredstva po vodnjni prizadetemu prebivalstvu in sicer po ključu, ki temelji na številu poplavljenecv. Dobilí so: Firence 500 milijonov, Benetke 400 milijonov, Rovigo 200 milijonov, Belluno, Pisa, Videm in Padova po 100 milijonov, Grosseto in Trento po 50 milijonov in Treviso 30 milijonov.

Odpravljeni naslovi

Kakor že kje drugje so na Angleškem škofje določili, da odpravijo vse naslove, s katerimi so jih ljudje titulirali. Na primer: ekscelencija, prevzvišeni, premlodstljivi, presvetli in podobno. Enak ukrep so pred kratkim sprejeli tudi avstrijski škofje.

Klimentove proslave

Za 1050-letnico smrti sv. Klimenta Ohridskega so bile letos v Makedoniji različne proslave. Od vsega je vredno omeniti tri dogodke.

Za obletnico so spremenili v dober muzej stavbo, kjer je grob sv. Klimenta. To je bila Klimentova katedrala, od tod je razpošiljal svoje številne učence: laike in duhovnike po Balkanu. Danes nosi ta stavba ime Imarev in je v zunanji podobnosti turška mošeja. Na ohranjenosti temelje nekdanje cerkve alj boljše cerkva so Turki v 14. stoletju postavili mošejo, a tako, da nje temelji prečkajo prvotne. S tem so se sledi nekdanje cerkve bolje ohranile. Zunanja podoba je ohranjena, v notranjosti pa so izkopalí in očistili vse temelje in uredili tako, da je mogoče videti do dna, kjer je Klimentov grob. Seveda: grob je prazen. Preden so Turki krščansko cerkev preuredili v mošejo, so odnesli vse dragocenosti in med njimi je bila brez dvoma relikvija sv. Klimenta najbolj dragocena. Prensli so jo v novo katedralo, v cerkev Bogorodice Pervilepte (Preslavne), ki je s tem dogodkom postala stolnica. Od tedaj jo ljudstvo imenuje kratko cerkev sv. Klimenta. Tudi ta je po svoji arhitekturi in freskah tako lep dokument ustvarjalnosti 13. in 14. stoletja, da jo je sedaj oblast spremenila v muzej. In tako je moral sv. Kliment spet na pot in ostanke so tokrat prenesli v cerkev sv. Nikolaja.

Večja cerkvena proslava je bila 9. in 10. avgusta v cerkvi sv. Klimenta. Čeprav je tedaj bila že muzej, so pravoslavni cerkveni predstavniki dobili dovoljenje, da je obhajanje obletnice bilo združeno z vsem vzhodnjaškim bliščem v tej cerkvi, ki po ljudski volji nosi ime sv. Klimenta. Ob tej priložnosti je neznamen dogodek pokazal, da ekumenski duh v njihove vrste še ni prodril. Trije katoliški duhovniki obojnega obreda so po škofu prosili dovoljenje, da bi v čast sv. Klimentu, ki ga slavi tudi katoliška Cerkev, smeli maševati v njegovi cerkvi. Prošnja je bila odklonjena s pripombo, da to ni mogoče, dokler v svojem bogoslužju molijo »filioque« in dokler se pri maši spominjajo papeža.

Republiška proslava pa je bila 9. in 10. septembra. Dočim je bil sv. Kliment v cerkveni proslavi prikazan kot misijonar in ustanovitelj slovanske Cerkve na Balkanu, je bil na republiški veličan kot narodni buditelj in kulturni delavec. Uradno k proslavi niso vabilj cerkvenih predstavnikov, tudi govornikov niso izbirali med njimi. Vendar pa so poleg drugih bilj na proslavi tudi skopjanski škof dr. Smiljan Čekada, tamkajšnji župnik p. Hartleij DJ, msgr. Lojze Turk iz Beograda, bitoljski župnik Martin Tkavec CM, iz tujine pa sta prišla orientalista dr. Stanko Janežič iz Trsta in slovaški jezuit profesor na Vzhodnem inštitutu p. Laeko DJ. V času te narodne proslave je bila tudi razstava slovanske pisarnosti, Makedonci pa so pripravili izseljenski dan, kamor so bilj vabljeni Makedonci iz tujine. V celoti je prevladovala narodnostna misel.

7007 GLASOV

Po uradnih podatkih je dobila Slovenska skupnost pri volitvah v tržaški pokrajinski svet 7007 glasov. Tako je prvič preseгла število 7000. Dejansko število je še višje, ker je bilo precej slovenskih glasov razveljavljenih.

Pri volitvah v tržaški občinski svet je dobila Slovenska skupnost po uradnih podatkih 4911 glasov.

Za pokrajinskega svetovaleca je bil izvoljen Saša Rudolf, za občinskega svetovaleca pa dr. Rafko Dolhar.

V obeh primerih se je število glasov Slovenske skupnosti od zadnjih volitev povečalo. Italijanska komunistična partija, ki se je tudi potegovala za slovenske glasove, je pri pokrajinskih volitvah nazadovala za več kot 2800 glasov, združena socialistična stranka pa za približno 2500 glasov. Napredovali so Marchesichevi neodvisneži (independentisti) in psiupovci. Oni so pobrali precej slovenskih glasov. To so protestni glasovi, ki so, kakor pravilno pravi izjava sveta Slovenske skupnosti, za Slovence zapravljeni in izgubljeni. Slovence moramo voditi politiko narodne manjšine, kar pomeni, da mora vsak naš glas služiti pridobitvi naših pravic in koristi. Na žalost nimamo toliko glasov, da bi jih lahko metali v stran. In to so naredili tisti, ki so glasovali za independentiste ali za italijanske stranke.

Slovence smo z doseženim izidom lahko zadovoljni. Kljub temu, da so našim ljudem na vseh koncih in krajih mešali glave, kljub temu, da so morali tekmovali z bogatimi strankami, ki jim ni bilo treba gledati na vsako liro, kakor nam, se je med našimi rojaki vendar že močno utrdilo prepričanje, da moramo Slovenci voliti slovensko, to je Slovensko skupnost. Naši ljudje so razumeli, da moramo sami držati v rokah vaje slovenske splošne in zlasti narodnoobrambene politike, kar pomeni, da si moramo izvoliti lastno politično zastopstvo in lastno narodno predstavništvo. Tega ne more nadomestiti nobena italijanska stranka. Prav zato naj bo enkrat za vselej vsem in vsakomur jasno, da Slovenska skupnost ni in ne more biti podružnica nobene italijanske stranke, ne krščanske demokracije ne italijanske komunistične partije ne italijanskih socialistov, skratka, nikogar. Slovenska skupnost je samostojna in popolnoma neodvisna politična tvorba, ki skrbi za obstoj, razvoj in napredek slovenske narodne skupnosti v Italiji. To je njena prva naloga. Pri izpolnjevanju te naloge se pogaja z vladnimi strankami, ne kot dekla, ampak kot samostojna slovenska predstavništva z dvignjeno glavo in pod pogojem, da so voljne izpolniti tiste točke njenega programa, ki so ga z glasovanjem potrdili slovenski volivci.

Izjava Slovenske skupnosti pravi, da zahteva novo politiko do Slovencev. Kaj to pomeni? Doslej

se je prav po zaslugi Slovenske skupnosti že precej izboljšalo splošno ozračje v korist Slovencev. To pa ni dovolj. Lepe besede se morajo izkazati v dejanjih. Nova politika je torej v tem, da Slovenska skupnost odločno zahteva otipljiva dejanja. Po dejanjih, za katera bodo postavljeni določeni roki, bo Slovenska skupnost uravnavala svoje upravno sodelovanje ali nesodelovanje na tržaški pokrajini in tržaški občini. Mislimo, da se ne motimo, če tako razlagamo izjavo sveta Slovenske skupnosti, sprejeto dne 2. decembra 1966.

Videli smo in vidimo, kako je Slovenska skupnost vedno na delu za naše pravice in koristi. Posebno nas veseli, da imamo Slovensko skupnost, ki se za nas trudi in dela, medtem ko nobena druga stranka nima v svojem volilnem programu niti ene točke, ki bi Slovence sploh omenjala. Zakaj? Zato, ker se bojijo, da bi izgubile italijanske glasove in ker jim naša usoda le malo briga. Gre jim samo zato, da jih poznamo pri volitvah. Kdor se nas predlastno javnostjo sramuje, ta nas gotovo ne ljubi.

Ponosni smo na Slovensko skupnost, ki je edina poslala svoje govornike, da so slovensko govorili sredi Trsta. Nobena druga stranka, tudi tiste ne, ki prosjačijo za slovenske glasove, torej ne komunistična ne socialistična ne independentistična ne psiupovska ni nastopila na tržaških ulicah in trgih s slovenskimi govorniki. Tudi dvojezičnih propagandnih lepakov niso nalepile v mestu, ampak samo v okoliških krajih. To si moramo zapomniti.

Ponosni smo tudi na slovensko mladino, ki smo jo videli in slišali, kako je bodrila svoje rojake, naj volijo slovensko. Dokler bomo imeli takšno mladino, bomo živa sila, ki je ne bo mogel nihče spraviti z obličja zemlje.

Zato na koncu kličem Slovenski skupnosti in vsem zavednim rojakom: dobro smo se odrezali. Ta uspeh naj bo vzpodbuda za novo delo in nove zmage vse do takti, ko bomo vsi Slovenci združeni pod streho Slovenske skupnosti.

Tržačan

Boljunec

V četrtek, 1. decembra se je ves Boljunec zbral, da pospremi na zadnji potj enega svojih najmlajših vaščanov. Petletni fantek Flavijo Korošec je podlegel kratki, a kruti boleznj ter za vedno zapustil ta svet in se pridružil zboru nebeških angelov. Bil je zelo ganljiv prizor, kako se je mala bela krsta pomikala med velikim številom otrok in odraslih vaščanov. Naravnost pretresljivo je ob misli, na kako krut način je usoda iztrgala staršem edinega otroka. Vendar ob tem ne smemo nikdar pozabiti, da je Bog gospodar našega življenja in je zato zemeljska ločitev le začasna. Zato naj potrpe starše tolaži upanje, da bo le prišel dan, ko se bodo lahko zopet srečali s svojim Flavijem ter se skupno z njim veselili.

noben denar mu ne boš služil; nekaj črta za čast ti je še ostalo na dnu srca. Če je vsega drugega kraj, imaš vsaj še to, vsaj to...

»Da, Peer, saj gremo dalje, pridil«
Čebljanje otrok, ki ga je sprva utrujalo, se spremenil po srečanju z Lundersom v oddih. Peer se seznanil z vsemi psi na cesti in Ljentja hudo napačno prepeva »Sem truden, zaspan.« Česa ti je še treba, da odpodiš čemernost? Toda pes pod vozom Ljudske pekarne nenadoma tako divje zalaja, da mu otroka na vsaki strani v strahu obupno zajavkata, potem pa ga od otroškega vrečanja popade živčnost. »Tih, aλό, gremo spet domov!«

Tik ob Kanadskem trgu zasliši, da ga nekdo kliče: »Gospod Gerrits! Kakšna sreča, da vas dobim!«

Bog nebeški, zdaj pa še to! Sylvia Spinnekensova je, se pravi, gospa Dobbelaerjeva. Njen kavin mlin drdra: »Da, hudo je bilo z mojim možem, saj veste, takrat ob stavki, kajne? Za las je manjkalo pa bi bilo po njem. Huda rana, gospod Gerrits. Na kliniki so mu morali odrezati levo uho, žalostno, da, in sama ne vem, kako sem vse to prenesla, toda

Izjava Slovenske skupnosti

Svet Slovenske skupnosti je na svoji seji dne 2. decembra 1966 sprejel sledečo izjavo o nedavnih volitvah v Trstu:

Slovenska skupnost je po uradnih podatkih dobila pri pokrajinskih volitvah 7007 glasov, pri občinskih volitvah pa 4911 glasov. V obeh primerih je napredovala od zadnjih volitev tako po številu glasov, kakor po odstotkih. Njeni dosežki in številni novi volivci so možato izpolnili svojo slovensko dolžnost. Izkazali so zaupanje Slovenski skupnosti in podprli njeno politično linijo. Slovenska skupnost se obvezuje, da bo to zaupanje vrnila z zaupanjem in še bolj vnetim delom.

Svet Slovenske skupnosti čuti prijetno dolžnost, da se toplo zahvali vsem volivcem, ki so kljub neugodnim okoliščinam izpričali, da so Slovenci. Posebno se zahvaljuje vsem podpornikom, aktivistom in dekletom ter fantom iz vrst zavedne slovenske mladine, ki so z nesebičnim in požrtvovalnim delom omogočili naš skupni uspeh. Zahvala gre tudi tistim časopisom, ki so slovensko javnost seznanjali z našim delom.

Slovenska skupnost si je priborila pokrajinskega svetovaleca in svetovaleca v tržaškem občinskem svetu. Ta uspeh naj nam bo vzpodbuda, da bomo v bodoče

še več naredili, da bodo še širši krogi spoznali naš program in ga podprli. Slovenci se moramo zlasti zavedati položaja, v katerem se nahajamo. Naša prva dolžnost je manjšinska politika, ki ima pred ožimi potrebi in koristi slovenskega življa v Italiji. Iz tega stališča so razni protestni glasovi slovenskih volivcev za independentiste in druge protestne politične skupine zapravljeni in izgubljeni.

Slovenska skupnost bo ostala zvesta svojemu programu in bo zahtevala, da vodijo odgovorni krogi novo politiko do Slovencev, katera mora preiti od besed k dejanjem. Slovenska skupnost je po splošnem mnenju pripomogla k ustvaritvi ugodnejšega ozračja za Slovence in k večji narodni samozavesti. Vlade stranke morajo zdaj načelno izrečeno dobro voljo izpričati z dejanji in sicer takoj v vnaprej določenih rokih. V tem smislu in s tem ciljem svet Slovenske skupnosti proučuje položaj in določa svojo politično taktiko ter se obvezuje, da bo zavzel stališče, ki bo odgovarjalo volilnemu programu Slovenske skupnosti in potrebam ter koristim vseh Slovencev na Tržaškem, kakor tudi tam, kjer našim rojakom odrekajo vse narodnostne pravice.

Trst, dne 2. decembra 1966

RADIO TRST A

Teden od 11. do 17. 12. 1966

Nedelja: 9.00 Prenos sv. maše iz župne cerkve v Rojanu. — 10.15 Oddaja za najmlajše: »Ostrostrelec«. — 12.00 Nabožna glasba. — 12.15 Vera in naš čas. — 13.00 Kdo, kdaj, zakaj... Odmevi tedna v naši doželi. — 15.30 »Knjižni molj«, igra v treh dejanjih. — 17.15 Obisk v diskoteki, pripravlja Janko Ban. — 18.30 Kino, večeraj in danes, pripravlja Sergij Vesel. — 19.15 Nedeljski vestnik. Urednik Ernest Zupančič. — 20.30 Iz slovenske folklore. V starih časih: Lelja Rehar: »Du ne pazna ščjedenskih rečio.«

Ponedeljek: 11.40 Radio za šole (oddaja za srednje šole). — 12.10 Brali smo za vas. — 13.30 Prikljubljene melodije. — 17.25 Radio za šole (oddaja za srednje šole). — 18.00 Odvetnik za vsakogar, pravna posvetovalnica. — 19.10 Poglavja iz zgodovine slovenske književnosti: Vinko Beličič: (11) »Humorista Rado Murnik in Fran Milčinski«. — 21.00 Sodobne črtice in novele: Karlo Volk: »Počitnice.«

Torek: 11.45 Popevke treh rodov. — 12.00 Iz slovenske folklore: V starih časih: Lelja Rehar: »Du na pazna ščjedenskih rečio.« — 17.20 Italijansčina po radiu: Spopolnjevalni tečaj: 9. lekcija.

Sreda: 11.40 Radio za šole (oddaja za prvo stopnjo osnovnih šol). — 12.10 Pomenek s poslušavkami, pripravila Mara Kalan. — 17.25 Radio za šole (oddaja za prvo stopnjo osnovnih šol). — 18.00 Ne vse, toda o vsem - radijska poljudna enciklopedija. — 19.10 Higiena in zdravje, pripravil dr. Rafko Dolhar. — 19.25 »Cecilijanka 1966«, revija slovenskih zborov z Goriškega. Prvi del koncerta, ki smo ga registrirali v Katoliškem domu v Gorici dne 27. novembra 1966. — 20.35 Simfonični koncert.

Četrtek: 12.00 Za smeh in dobro voljo. Besedilo Danila Lovrečiča. — 17.20 Italijansčina po radiu: Spopolnjevalni tečaj: 10. lekcija. — 19.00 Pisani balončki, radijski tednik za najmlajše. — 20.35 »Vihar«, drama v 5 dejanjih, ki jo je napisal William Shakespeare, prevedel Oton Zupančič. — 22.40 Slovenski solisti. — 23.00 Glasba za lahko noč.

Petek: 11.40 Radio za šole (oddaja za drugo stopnjo osnovnih šol). — 12.10 Med trznimi stojnicami, pripravila prof. Tone Penko. — 13.30 Glasbeno potovanje okoli sveta. — 17.25 Radio za šole (oddaja za drugo stopnjo osnovnih šol). — 18.00 Ne vse, toda o vsem. — 19.10 Slovenski znanstveni delavci s tržaške univerze: Dr. Jože Pirjevec: »Organizacije visokošolcev na Dunaju od leta 1900 do 1914.« — 20.35 Gospodarstvo in delo. — 21.00 Koncert operne glasbe.

Sobota: 15.00 Glasbena oddaja za mladino, pripravila Dušan Jakomin. — 16.00 Volan. Oddaja za avtomobiliste. — 16.20 Pregled italijanske dramatike. Pripravlja Josip Tavčar in Jože Peterlin. Sedma oddaja. Ljudska komedija in burka v Renesansi. — 17.20 Skedla in ladja, komentar o dogodkih po koncilu in v jubilejnem letu. — 19.10 Družinski obzornik: »Razvedrila mladine«, ureja prof. Ivan Theuerschuh. — 20.45 Moški vokalni kvintet, ki ga vodi Humbert Mamolo. — 21.00 Za smeh in dobro voljo. Besedilo Danila Lovrečiča.

„Katoliški glas“ v vsako slovensko družino!

TRŽAŠKE NOVICE

Nemiri akademikov na univerzi

Tržaška univerza je začela akademsko leto v velikih stiskah. Preteklo soboto, 3. decembra je rektor prof. Origone odprl novo akademsko leto v prisotnosti najvišjih civilnih in cerkvenih oblasti z govorom v veliki dvorani, ki je bila polno zasedena. Toda skupina desničarskih akademikov je že imela svoje zahrbtno načrte. Ko je rektor začel govoriti, je spustila v dvorani večje število netopirjev in sprožila petarde. Rektor je vseeno nadaljeval svoj govor, ko se je ozračje nekoliko pomirilo. Orisal je delo univerze v preteklem letu, nakazal smernice za novo delo, se dotaknil raznih vprašanj univerze, zlasti novih prostorov za študentovo menzo in za medicinsko fakulteto in drugo. Omenil je tudi porast akademske družine, ki je štela lani nad 5700 študentov in je v enem letu porastla za nad 700 novih vpisanih študentov.

Ko je rektor zaključil svoj govor, bi moral spregovoriti akademski tribun Bonifazi v imenu študentov. Tedaj je razsajanje desničarskih elementov izbruhnilo z vso silo tako, da je rektor prekinil svečanost in ukazal izprazniti dvorano. Zato prof. Bruno Maier ni mogel imeti svoje uvodne lekcije kot je navada ob začetku akademskega leta.

Nemiri študentov ob otvoritvi akademskega leta so povezani z onimi z dne 18. novembra, ko so isti elementi napadli študenta drugega letnika ekonomske fakultete Muchija in ga ranili, da se je moral zdraviti v bolnici. Temu napadu je sledila zasedba nekaterih fakultet od strani drugih študentov.

Nemirna kri ne da miru fašističnim eksponentom na univerzi, čeprav so desničarji pri zadnjih volitvah doživeli v Trstu občuten neuspeh.

Študentski nemiri so bili tudi v Mi-

lanu in sicer na dveh licejih. Na starem liceju »Parini« se še vedno ne morejo pomiriti zaradi znane afere okrog lista »Zanzara«. Ministrstvo je poslalo iz Rima inšpektorja, kar ni bilo pogodu študentom, ki hočejo neokrnjeno svobodo in zato branijo svojega rektorja. Drugo leglo nemirov pa je bil na novo ustanovljen licej »Einstein«. Ko je prišel k uradni otvoritvi minister Gui, so dijaki vdrli v prostore šolskega poslopja in demonstrirali proti ministru.

Slovenski otroci so dobri risarji

Na razstavi šolskih risb »Zival, ki jo imam najrajši« so se posebno uveljavili otroci slovenskih osnovnih šol, ki so odnesli več prvih in drugih mest. Odlikovani so bili naslednji otroci:

Prvo nagrado za II. razred je prejel Marino Bresciani (osn. šola Brišički) — učiteljica Evelina Pahor; II. nagrado za I. razred in pohvalo Anita Milič (osn. šola Brišički — učiteljica Evelina Pahor); II. nagrado za II. razred: Nadja Skabar (osn. šola Brišički — učiteljica Evelina Pahor); diplomu in darilo so prejeli: Peter Milič (3. razred — osn. šola Brišički — učiteljica Evelina Pahor) in Darjo Brišič (1. razred — osnovna šola Brišički — učiteljica Evelina Pahor); II. nagrado za III. razred je prejel Andrej Batti (osn. šola Zgonik, učiteljica Emilija Bagozzi); II. nagrado za 4. razred je prejela Tatjana Černivec (osn. šola Barkovlje) — učiteljica Vera Poljšak; srebrno kolajno je prejel Walter Pertot (5. razred osn. šole Nabrezina — učiteljica Vlasta Legiša); diplomu in darilo je prejel tudi Jurij Krečič (II. razred osn. šole Barkovlje — učiteljica Vera Poljšak).

Cestitamo učencem in njihovim učiteljicam!

Edin problem — kaj še imamo za jutri? — ostane prvič v njenem življenju brez rešitve. Imata še dvanajset in pol centov in s tem je konkurz zapечат. Ali naj gre k Jodu — ne, Phinetta je vmes, in tako hudo je beračiti.

»Greeta,« pravi Jon, »jutri pojdem v zastavljalnico. Ne vem sicer točno, kako je tam, toda vem, da bi se dobilo tam še nekaj frankov. Poskusiva, Greeta, drugega izhoda ne vem.«

Jon Gerrits gre v zastavljalnico. Ondi sedijo svojih dvanajset ljudi — plebs Judaeorum — celo uro in čaka, da pride na vrsto. Jon čaka z njimi, enainvajseti po vrsti. Družba je po svojem govorjenju prav pisana. Trees — Jon je slišal njeno ime — se tolsto smeje za vse zoprnosti, ki jih brez sramu pripoveduje Fiena (kaj neki bi ji bilo nerodno?) o »svojem Lorbasu«, ki je še večeraj zbil vso njeno kramo. »In vendar ima zlato srce, Trees, če verjameš ali ne. Davi mi je dal tale par čevljev: Na, žena, nesj jih v zastavljalnico. Zdaj ne more ven ali pa pojde v samih nogavicah...«

Slišiš pa še drugačno govorjenje; ženske na hodniku niti minute ne morejo molčati;

to prihaja od stalnega postavljanja po od trga in iz krčme.

In začne se mimohod. Poldrugo uro traja, preden se vseh dvanajset s svojim denarjem pravi od onod, in potem se še znajde poslednji, Jon Gerrits, osupe pred uradnikom, pa abotno vpraša, ali bi lahko dobil kaj denarja.

»Kaj imate pri sebi?« zarenči oni na oni strani.

Jon pohlevno odvlje svoj zavitek: kolajne iz vojne.

Oni se zasmeje. »Kaj takega pa še ne! Kolajne! Za to ne damo ničesar! Nimaš nič boljšega?«

»Ne,« pravi Jon, »samó ženo in otroke in dolgove.«

»No, naj bo, iz milosti; tu, vzemj deset frankov in pojdj svojo pot.«

Okence se zapre. Jon drži na dlanj dve nikjevi belgi, dve, to je rešitev za doklej? Za to kupi škatlo otroške moke, kaj pa naj stori z Greeto in Peerom in Lientjo? Potem pa šine čezenj, tuje kot kdaj kolj poprej, molčeč bes upora. Takšen odide Gerrits domov.

(se nadaljuje)

ANTON VAN DE VELDE

Srce zmaguje

52

»He, Gerrits, to je pa naključje! In kako je s teboj? Meni gre trenutno sijajno. Bankir sem.« Njegov ostrj smeh odmeva po cesti. »Da, človek, bankir. To je vse neznanstvo preprosto« — nadaljuje potihem — »na konja sem zlezal. Velika hiša, avto, sluga in hišna, ves rompopom, ki ljudem imponira. Nosiyo mi svoj kapital in se boje, da bodo kaj zamudili. V kratkem bom moral povečati. Banka Lunders, prisegajo ljudje na kmetih, je več vredna ko država in čemu bi ugovarjal vrlim ljudem? Sicer pa, Gerrits, brez posla si še in otroci... Koliško? Tri?... Nespametno, človek božji, toda to moraš sam vedeti. No, jaz bi potreboval šoferja. Če te veseli, rajši tebe kakor tujega.«

»Hvala, Lunders,« pravi Jon, »samomor pride pozneje.«

Ko bankirjev avto odpuha, premišlja Gerrits: takšen lopov triumfir. a za

GORIŠKE NOVICE

Kvaterna nedelja

V duhovnjah na Goriškem so kvaterna nedelje posvečene molitvi in miloščini za naša katoliška zavoda Alojzjevišče in Zavod sv. Družine. Ze nad sedem desetletij vzgajata našo mladino, da bi ostala zvesta Bogu in svojemu rodu, zato zaslužita tvo našo pozornost in pomoč. Tudi ob tej adventni kvaterni nedelji ju podprimo z z molitvijo in darom. Pomagajmo po svojih močeh, da ohranimo svoje ustanove, saj nam mora biti krščanska vzgoja mladine nadvse pri srcu.

Tradicionalni sejem sv. Andreja

Znova je sejem sv. Andreja oživil goriške ulice in trge in prinesel zlasti mladini obilo zabave in dobrot za njihove vedno lačne želodčke. Uradno se je sejem začel v soboto, 3. decembra z otvoritvijo velikega srečolova v korist zavoda Lenassi, s filatelistično in numizmatično razstavo ter z razstavo vin in kmetijskih strojev.

V nedeljo, 4. decembra je bil obisk sejma res izreden. Prišli so poleg Goričanov še ljudje iz Furlanije, Trsta in mnogi iz Jugoslavije. Gneča je bila velika, ne samo za ljudi, tudi za avtomobile, za katere je bilo težko dobiti kak prostorček. V ponedeljek, ko je glavni semanji dan, pa je slabo vreme marsikoga zadržalo doma. Največ obiskovalcev imajo številna zabavišča, kjer zlasti mladina daje duška svoji razigrani naravi.

Standrež

Preteklo nedeljo so v Standrežu obhajali farni praznik sv. Andreja. Zupna cerkev, ki postaja vedno lepša pod mojstrsko roko umetnika Toneta Kralja, je za to priliko dobila zopet tri nove stenske slike, in sicer sliko Jezusa, gospodarja življenja v čudežu obujenega Lazarja, sliko Jezusa, pomočnika v vsakršni bolezni in stiski, ter čudovito sliko Jezusovega rojstva v treh delih ob desni strani oltarja. Standreška župna in dekanijska cerkev postaja iz prej pustih in prazne res hiša božja, kjer vse vabi k zbranosti, zlasti pa pestrost barv, ki se prelivajo druga v drugo.

V taki cerkvi je bilo praznovanje farnega zavetnika še lepše ob številni udeležbi duhovnikov in vernikov, ob ubranem petju pevskega zbora in mogočnem pritrkavanju zvonov.

Prišel je sv. Miklavž

Iz roda v rod se predaja lepa tradicija miklavževanja, ki vsako leto ob vstopu v advent razgiba mala srčeca v prijetnem pričakovanju. Pa tudi starejši radi prisluhnejo tej lepi poeziji, ki nam vzbuja v srcih prijetne spomine na otroške dni.

Zato pa se je Katoliški dom v Gorici v nedeljo, 4. decembra napolnil z otroki in starejšimi in vsak je po svoje doživel prelepo idilo Miklavževega prihoda.

Letošnje miklavževanje so pod skrbnim vodstvom učiteljice pripravili šolski otroci iz Gorice in podeželja. Zato je bilo čisto na mestu, da je letošnje miklavževanje otvoril kratek prizorček iz šolskega življenja, ki so ga kaj ljubko podaljšali šolski otroci iz Gorice.

Sledila je lepa pesmica angelčka Kodrčka, ki jo je prav lepo zapela deklica iz osnovne šole v Steverjanu. Za njo je prišel na oder zbor angelčkov, ki so zarajali in zapeli v pričakovanju sv. Miklavža. A za njimi so morali priti parkeljni, ki so divje zaplesali po odru. Potem se je oder ves razsvetlil, zavesa se je razmaknila in v spremstvu angelčkov in seveda tudi parkeljnov je stopil na oder sv. Miklavž. Prečital je najprej pismo otrokom, v katerem so bile točno navedene vrline, a tudi pogrški šolskih otrok. Pa sv. Miklavž je mi svetnik, zato je kljub temu vse nagradil, pridne in manj pridne.

Izprašal je najprej šolske otroke v »raz-

Alpske slike

Goriški odsek »Club Alpino«, ki je bil razpisal tekmovanje za najlepše slike-diapozitive iz alpskega sveta za fotografske diletante vseh treh Benečij, je pretekli petek v dvoran »Stella Matutina« razdelil svoje nagrade. Kar 78 ljudi se je udeležilo tega tekmovanja z 383 slikami, od katerih so izbrali 138 najlepših. Enajstim so podelili nagrade. Prvo je odnesel Padovan za sliko Pastirji v planinah. Po razdelitvi nagrad so pokazali na platnu 138 izbranih slik, ki so izražale vso krasoto barv in luči alpskega sveta. Čudovite so bile te slike, ki so jih tekmovalci posneli na Alpah od Bocna do Gorice. Med njimi smo videli nekatere, ki sta jih posnela zdravnik dr. Dino Vrtovec in trgovec A. Rolih.

Razveseljivo je dejstvo, da je bilo v polni dvorani mnogo mladih ljudi, ki kažejo zanimanje za naravne lepote vzhodnih Alp. Tudi naših ljudi je bilo več med njimi.

Izreden uspeh goriške rojakinje

Damjana Bratuževa iz Gorice, hčerka znanega kavarnarja Bratuža, je prejšnji mesec položila glasbeni doktorat na univerzi Indiana v ZDA. Univerzo v Indiani štejejo med največje glasbene šole na svetu. Dr. Bratuževa je prva ženska iz naših krajev in iz Italije sploh, ki je dosegla tako diplomu na ameriški univerzi. V januarju bo dr. Bratuževa dopolnila svojo prakso kot profesorica klavirja na profesorskem kolegiju Emporia v Kansasu, spomladaj pa se bo vključila kot profesorica na kanadskih univerzah. Poleg študiranja je dr. Bratuževa vodila tudi otroški program na ameriški televiziji.

Novi doktorici Damjani Bratuževi iskreno čestitamo!

Podaljšan zakon o prosti coni

V petek, 2. decembra je ministrski svet odobril zakonski dekret, ki podaljšuje prosto cono v goriški občini za nadaljnja tri leta. Vest je na sobotni seji občinskega odbora sporočil župan Martina in dostavil, da so za uresničitev tega zakona morali premagati številne težave.

Nove tabele upoštevanje spremembe, nastale v zadnjih desetih letih, in vsled tega tudi zvišanje glavnih kontingentov. Ker je doba treh let res minimalna in bi utegnile nastati posledice zlasti na industrijskem področju, bo občinski svet temeljito proučil zadevo.

Podaljšana zapora nad najemninami

Ker je skoro tri četrtine Italije bilo prizadete po zadnjih poplavih, ki se dejansko še niso končale, je posebna komisija za najemnine določila nadaljnjo zaporo stanovanjskih najemnin, in sicer:

a) za štiri in več sobna stanovanja z eno osebo se podaljša zapora do 30. junija 1967;

b) za štiri in več sobna stanovanja z več osebami se podaljša zapora do 31. decembra 1967;

c) za stanovanja s tremi prostorji z več osebami in za stanovanja z dvema prostoroma z več kot eno osebo se podaljša zapora do 31. decembra 1968;

d) za enosobno stanovanje se zapora podaljša do 31. decembra 1969.

Izreden naval Jugoslovancov

Prve dni preteklega tedna je bilo naše mesto naravnost poplavljen od Jugoslovancov in njihovih avtomobilov. Računajo, da je čez mednarodni blok pri Rdeči hiši in čez ostale obmejne goriške prehode prišlo v Gorico ned 100.000 Jugoslovancov. Človeku se je zdelo, da je kje v središču Ljubljane. Po trgovinah, po ulicah in trgih, povsod si slišal samo slovensko govorico. Na Travniku je bilo parkiranih nešteto jugoslovanskih avtomobilov in avtobusov. Največjo korist od teh obiskov so imeli goriški trgovci, ki so prodali ogromno blaga, pralnih strojev in hladilnikov. Ako bi zapri mejo, bi moral marsikateri goriški trgovec tudi svojo trgovino zapreti. A do tega ne bo prišlo, ker imata obe državi preveliko korist od prehodov čez mejo.

Doberdobska dekleta pri igri »Velika Zmagovalka« (Eva Lavarière), ki so jo igrale na Brezmadežno pred nekaj leti

ŠPORT

Memorial »M. Filej« 1966

Tek čez drn in strn je zaključil vrsto tekmovanj letošnjega Memoriala. Vršil se je preteklo nedeljo v Steverjanu. Proga je merila za mladince 2000 m, za naraščajnike pa 1500 m. Rezultati so bile:

Mladinci: 1. Lister Jože (Gradiška) 5' 39"2; 2. Palla Gvido (Gorica) 5'40"6; Stergulc Marko (Gorica) 6'27"6; Pintar Marjan (Stevejan).

Naraščajniki: 1. Kranner Marjan (Gorica) 4'16"8; 2. Pivk Pavel (Gorica) 4'29"8; 3. Plesničar Ivan (Standrež), prvi kategorije najmlajših, 4'35"8; 4. Frandolič Dario (Doberdob) 4'32"6; 5. Maligoy Vinko (Stevejan) 4'43"2; 6. Maraz Ivan (Stevejan) 5'20".

Nagrajevanje zmagovalcev (posameznikov in moštev) letošnjega Memoriala se je vršilo v Katoliškem domu ob priliki »Cecilijank«. Navzoči so bili tudi župan iz Sovodnjem ter podžupana iz Stevejana in Sovodnjem. Razdeljenih je bilo šest pokalov in 57 medalj.

ZA KMETOVALCE

Prijava vina do 10. decembra

Vinogradniki in drugi pridelovalci vina morajo najkasneje do 10. decembra prijaviti pristojnemu trošarinskemu uradu na eni tiskovini ves letošnji pridelek, na drugi pa zalogo vina, kakršna je bila dne 30. novembra. Kdor ne bo pravočasno oddal prijave, ne bo dobil dovoljenja za prodajo vina in poleg tega je lahko kaznovan s precejšnjo globo.

Davčne olajšave za poplavljenе kmetije

Neposredni obdelovalci, spolovinarji in kolonji, ki so utrpeli močno škodo pri zadnjih poplavih, lahko prosijo na pristojni urad za poenotene kmetijske prispevke (Ufficino provinciale contributi agricoli unificati), da jih oprosti plačevanja prispevkov za bolniško in starostno zavarovanje. Prizadeti imajo pravico, da se jim

ZVEZA CERKVENIH PEVSKIH ZBOROV V TRSTU

priredi v nedeljo, 11. decembra

REVIJO PEVSKIH ZBOROV

Prireditev bo v Marijinem domu v Rojanu.

Začetek ob 17. uri.

V Trstu pa je bil v dneh jugoslovanskih državnih praznikov tolikšen promet po ulicah, da je prišlo do zaježitve in je bil Trst takorekoč paraliziran. Jugoslovanski avtomobilisti se niso znali vključiti v cestni promet. Temu se ne bomo čudili, če je pa prišlo v mesto nad 10.000 osebnih avtomobilov in nad 100 velikih avtobusov. V jutranjih urah je bila avtokolona na mejnem prehodu pri Fernetičih dolga 4 kilometre. Računajo, da je Trst in Gorico v teh dneh obiskalo 250.000 Jugoslovancov, ki so pustili v obeh mestih več milijard lir.

Doberdob

V četrtek, 8. decembra zvečer bomo imeli tudi letos prireditev v čast Brezmadežni z enodejanko »Miss sveta« (Atmi Kausela).

Miklavževanje v župnišču je kljub zelo slabemu vremenu lepo uspelo. Vsi, zlasti otroci so z zanimanjem in upamo tudi s koristjo sledili poučni igri »Parkljev koš« o lenobi dveh študentov. Miklavž je nato delil darove z lepimi nauki, med domisljicami, veseljem in jokom.

OBVESTILA

»MLADIKA«

Izšla je nova, deveta številka Mladike. Vsebinska je pisana in zanimiva. Med drugim objavlja prvi del pisma nemških škofov o spolni vzgoji. Pa tudi drugih zanimivih člankov je dosti v zadnji številki te tržaške revije.

»PASTIRČEK«

V zadnjih dveh letih izhaja Pastirček zelo redno ob začetku meseca. Tudi za december je izšel točno. Clanki so to pot bolj primerni za otroke. Vendar smo mnenja, da si povečani Pastirček mora šele ustvariti pravo pot in vsebino, da ga bodo otroci radi brali. Odločiti se mora, ali bo uglasen za osnovnošolsko mladino ali za nižje srednješolce. Če bi hotel ustreči obojim, bi moral vsaj imeti dva dela, ločena med seboj. To bi morda našim potrebam še najbolj ustrezalo, ker potrebujemo tako mesečnik za osnovnošolske otroke kot za nižje srednješolce.

To smo napisali z ozirom na anketo, ki jo je Pastirček razpisal v decembrski številki.

Božična poslanica. Kakor vsako leto bo tudi letos sv. oče Pavel VI. za božične praznike naslovil na ves vesoljni svet svojo božično poslanico. Letos jo bo prebral v četrtek, 22. decembra ob 8. uri zvečer. Oddajali jo bodo po vatikanskem radiu in tudi po italijanski televiziji in radiu.

Solsko skrbništvo v Gorici sporoča s svojo okrožnico št. 364 z dne 28. novembra 1966, da trajajo božične počitnice do vstetega 5. januarja 1967. Pouk se prične 7. januarja.

SKAD v Gorici vabi na predavanje O PROBLEMIH GLASBE, ki ga bo imel tržaški skladatelj prof. Pavel Merku v četrtek, 15. decembra ob 20.30 v spodnji dvorani Katoliškega doma v Gorici.

LISTNICA UREDNIŠTVA

Za praznike bomo izdali dvojno številko našega tečnika. Izšla bo v četrtek, 22. decembra. V njej bomo prinesli tudi vseščila naših organizacij in drugih, ki to želijo. V ta namen prosimo, da nam vsi dostavijo voščila pravočasno; in prav tako prosimo gg. sotrudnike za pravočasno dostavo člankov.

DAROVI:

Za Alojzjevišče: N. N. 4.000; v spomin pok. Terezije Gabrijelčič, Bavdaževi 2.000 lir.

Za Zavod sv. Družine: N. N. 3.000; v spomin pok. Terezije Gabrijelčič, Bavdaževi 2.000 lir.

Dolgeletni in zvesti raznašalki našega lista Nežiki Lazar je pretekli teden umrla sestra Katarina vd. Klun. Gd. Nežiki Lazar izrekamo globoko sožalje in obenem objavljamo njen velikodušni dar, ki ga je poklonila v spomin umrle sestre v korist naših zavodov in lista: za Zavod sv. Družine 10.000, za Alojzjevišče 10.000, za Marijanišče 10.000 in za Katoliški glas 10.000 lir. Bog naj umrli ge. Katarini da večni mir, preostalih pa tolažbo.

Vsem dobrotnikom iskren Bog povrni!

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski L 30, osmrtnice L 50, več 7% davek na registrskem uradu.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

ZAHVALA

Ob izgubi naše drage

MAJDE

se najtopleje zahvalujemo vsem prijateljem in znancem, ki so nam na kakršen koli način bili v oporo in tolažbo. Posebna zahvala naj gre pred. gg. msgr. Francu Močniku in Ivanu Erženu, častitim šolskim sestram Zavoda sv. Družine za tolažilne besede in molitve; nadalje dr. Giovanniju Belliju za neutrudno prizadevanje, da bi lajšal bolečine trpink, darovalcem cvetja in vsem, ki so našo malo Majdo spremlili na njeni zadnji poti.

Družina Cotič in sorodniki

Gorica - Vrta, 30. novembra 1966

Kmečka banka

GORICA - ul. Morelli 14 - tel. 2206

vam nudi ugodne pogoje za trgovske posle in bančne usluge (tekoči računi, vezane in proste hranilne vloge, posojila, vnovčenje in diskontiranje trgovskih menic, posli z inozemstvom, nakup tuje valute, plačevanje davkov in tako dalje)